

Fejér István - Kéri Ferenc

Az alkohol öl

Zenés komédia

Idegen ötlet alapján írta: Fejér István

Átdolgozta: Kéri Ferenc

Szereplők:

Aladár, az alkohol rabja
Lenke, a felesége
Dr. Fülöp István, Aladár barátja
Mama, Lenke édesanyja
Klári, fiatalabb hölgy
Ödön, Klári bátyja

Helyszín: polgári, inkább kispolgári szoba kanapéval, asztallal, olyan bútorokkal, amelyek „játszanak”.

I. jelenet

Lenke, Fülöp és Mama a színen. (Indító zene - amire a függöny szétmegy - a DALLAS főcímzenéje.)

MAMA: A te drágalátos Aladárod egy piszok fráter.

LENKE: De mama! Aladár a legjobb férj a világon, csak egy kicsit könnyelmű.

FÜLÖP: Ne tessék így beszélni a legjobb barátomról.

MAMA: Igaza van fiam, nem beszélek róla. Aladár nem egy részeg disznó, hanem egy disznó részeg. Lenke! El fogsz válni tőle.

LENKE: *(Sírva fakad.)* De hiszen szeretem.

MAMA: Szereted? De ő nem szeret téged. Különben nem inna.

FÜLÖP: Nem így van, kérem. Aladár jó fiú, rendes ember, szereti Lenkét, csak egy nagy baja van, hogy gyenge, befolyásolható ember. A barátai itatják, ő meg nem tud nemet mondani.

LENKE: Ez csak volt, de ma reggel...

MAMA: *(Legyint.)*

LENKE: Aladár megesküdött, hogy soha többé nem iszik egy kortyot se, megesküdött a boldogságunkra.

MAMA: Úgy? Akkor hol van a te drágalátos férjed? Nyolc óra, és még nincs itthon.

LENKE: Tanfolyamon van.

MAMA: Miféle tanfolyamon?

LENKE: Ha akarja tudni, Aladár továbbképzi magát, matematikát tanul, felsőbb matematikát. *(Kintről a közeledő Aladár éneke hallatszik.)*

ALADÁR: *(Kintről.)* Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét. Hogy a fene egye meg, már megint üres ez az üveg, hej, pediglen ihatnék.

MAMA: Felsőbb matematikát?

LENKE: *(Sírva fakad.)* Ezt nem bírom tovább! Pedig, hogy megígérte. Nem akarom látni. *(Zokogva kirohan.)*

FÜLÖP: Lenke! Lenke, legyen esze! *(Utána szalad.)*

MAMA: Itt ma még vér fog folyni! *(Utánuk megy.)*

ALADÁR: *(Dalolva betántorog.)*

(ZENE: Fonográf: Lökd ide a sört)

*Amíg a munka becsület dolga
Én tisztességgel megszomjazom.
De amíg élek, bár rövid az élet,
Én vizet már nem iszom.
Lökd ide a sört, ide a sört, ide a sört,
Lökd ide a sört, ide a sört, ide a sört!*

*Az Arany Ökörben, a haveri körben
A sikereim mind értékelik,
Mer' az a férfi, aki nem dől ki,
Vigasztal ez a hit.
Lökd ide a sört, ide a sört, ide a sört,
Lökd ide a sört, ide a sört, ide a sört!*

*(Esik kel Aladár a színen.) Lökd ide a sört, ide a sört, ide a sört,
Lökd ide a sört, ide a sört, ide a sört!*

*Szabad időmben a törvényes nőmmel
Jogok alapján rendelkezem.
S ne mondja senki, hogy mit kéne tenni,
Amikor én fizetek.*

*Lökd ide a sört, ide a sört, ide a sört,
Lökd ide a sört, ide a sört, ide a sört!
La-la-la...*

Csönd legyen! Ki énekel? Csöndesen, csöndesen, mert meghallja az anyósom.
(Felborít egy széket.) Ne lármázzunk, mert ittas embert nem szolgálnak ki, meg meghallja az anyósom. *(Énekel.)* Ha meg hallják, had hallják... Na, Aladár, már vár az ágyacska. Micsoda hülye dívány ez. Nem tud egy helyben megállni. Na, mi lesz? Ha legközelebb ideér, beugrom. *(Levágódik.)* Ez nem sikerült. Ágyikó, ágyikó! Gyere ide szépem, ne, gyere ide. Nem jön. Csak forog, mint egy hülye. *(Elindul, megtántorodik.)* Hoppá! Ez így nem megy... Csak óvatosan, Aladárkám. Most melyik díványra feküdjek? Ez a szimpatikusabb. *(Ráveti magát a semmire.)* Elszaladt. *(Kapálódzva megfogja a díványt.)* Megfogtalak. *(Felmászik a díványra.)* Most asztán jó éjszakát, Aladárkám, jó éjt!

LENKE: *(Mamával és Fülöppel bejön, nézi az alvó Aladárt.)* Hát ez rettenetes, Aladár!

ALADÁR: *(Meg se mozdul.)*

MAMA: *(Rázza.)* Aladár, te részeg disznó! Aladár!

ALADÁR: *(Félig felébred.)* Pszt, csönd, ne lármázzunk, mert meghallja a mama. *(Tovább alszik.)*

LENKE: *(Sír.)* Én ezt nem bírom, nem élek vele tovább, elválok.

MAMA: Mit csinálsz?

LENKE: Elválok.

MAMA: Még mit nem? Elválok, elválok. Ilyenek vagytok, ti, fiatalok. Mindjárt elválni. Ha én mindig elválltam volna a férjemtől, valahányszor részegen jött haza, akkor neked lányom most már apád lenne.

LENKE: De hát mit csináljak?

ALADÁR: *(Féllalomban.)* Lökd ide a sört!

MAMA: Szoktasd le az italról.

LENKE: Már annyiszor próbáltam, már annyiszor megígérte. A papa hogy szokott le az italról?

MAMA: Egyszer majd meghalt az italtól. Fél lábbal már a másvilágon volt. Onnét injekciózták vissza az életbe. Akkor nagyom megijedt.

FÜLÖP: *(Eddig orvosi érdeklődéssel figyelte az alvó Aladárt, most valami eszébe jutott.)* Van egy ötletem. Azt hiszem, ezzel leszoktathatjuk Aladárt az italról. Kegyetlen dolog, de meg kell próbálni.

LENKE: Mit akar csinálni?

FÜLÖP: Egy kicsit megöljük Aladárt.

LENKE: Megőrült?

FÜLÖP: Nem. Figyeljenek rám. Aladár nem alkoholista, csak gyenge akaratú ember. Egy nagy lelki megrázkódtatás örökre kigyógyítja. Ezt mint orvos, sőt, mint ideg orvosom mondom.

LENKE: Mit akar csinálni?

FÜLÖP: Most beadok Aladárnak egy injekciót, amitől egy negyedóra múlva magához tér, és egy kis időre teljesen józan lesz. Ez alatt az idő alatt mi eljátszunk egy kis komédiát, azt, hogy Aladár meghalt, megölte az alkohol. Azután elmúlik az injekció hatása, ismét elalszik, barátunk kialussza mámorát, és azt fogja hinni, hogy az egész csak álom volt, de a lelki megrázkódtatás megmarad.

(ZENE: Bergendy: Szellemvasút)

Én még sohasem utaztam a szellemvasúton

Sohasem láttam a nagy sárkányt

Mikor odaérkeztem a rémes kapuhoz

Bátorságom rögtön elszállt

Én még sohasem utaztam a szellemvasúton

A szomszéd gyerekek elmondták

Hogy a fejük fölött egy síri folyosón

A halál lengette a kaszáját

Így volt! Így volt! Így volt!

Én még sohasem utaztam a szellemvasúton

Míg meg nem szállt a bátorság

Ittam egy kortyot és vettem egy nagy levegőt

Meglesem mi is ott az igazság

Csak egyszer utaztam a szellemvasúton

De nem is tagadom le a csalódást

Csúf mese volt csak minden a falakon

Mást vártam, mint a mi a valóság

Nem utazom többé a szellemvasúton

Biztos, hogy sosem válik hobbimmá

A szellemeket látni én ingyen sem akarom

Főleg nem, hogy jegyet is én vegyek rá

Csak egyszer utaztam a szellemvasúton

De nem is tagadom le a csalódást

Csúf mese volt csak minden a falakon

Mást vártam, mint a mi a valóság

Nem utazom többé a szellemvasúton

Biztos, hogy sosem válik hobbimmá

*A szellemeket látni én ingyen sem akarom
Főleg nem, hogy jegyet is én vegyek rá.*

LENKE: Ez nagyon kegyetlen dolog.

FÜLÖP: De talán az egyetlen, ami célravezető.

LENKE: Nem bánom, próbáljuk meg.

MAMA: Megérdemli a csirkefogó!

FÜLÖP: *(Miközben táskájából injekciós tűt vesz elő, és beadja Aladárnak az injekciót.)*

Néhány percig még mélyen alszik. Addig megbeszéljük a komédiát, kiosztjuk a szerepeket. Elsősorban a lakást kell kicsit átrendezni. Bármit csinál, nem látjuk, bármit mond, nem halljuk. Mintha levegő lenne. (Közben Lenke és Mama átrendezi a színt, majd mind kimennek.)

II. jelenet

Aladár van egyedül a színen. Lassan ébred, szemét dörzsöli, és csodálkozik az átrendezett szobán.

ALADÁR: Hát mi történt itt?

LENKE: *(Bejön és leül az asztalhoz.)*

(ZENE: Csuka Mónika: Sirályok sírnak)

*Minden nyár után, mikor már nincs levél a fán
Avar füst, vagy hópehely száll nedves éjszakán
Párás háztetők között egy fénycsík villan át
Emlékektől megszárdulva állok csak tovább
Minden régi vágy olyan erővel támad rám
Könyvek között eszembe jut a tengerparti nyár.*

*Kék tenger, felhők ott sétálsz velem
Kis kocsmák zajában suttogsz nekem
Lassan a kezed az arcomhoz ér
Sirályok sírnak, mint én.*

*Egy autó jön felém, lámpáit eső mossa le
Két kezemmel intek én, de senki nem felel
Az út szélén, a fák ölén, mint riadt óriás
A szél kavarja múltamat, egy lassú villanás
Miért volt így szerelmünk ünnepe?
Elhibáztuk életünket talán örökre.*

*Kék tenger, felhők ott sétálsz velem
Kis kocsmák zajában suttogsz nekem
Lassan a kezed az arcomhoz ér
Sirályok sírnak, mint én.
Kék tenger, felhők ott sétálsz velem
Kis kocsmák zajában suttogsz nekem
Lassan a kezed az arcomhoz ér
Sirályok sírnak, mint én.
Sirályok sírnak, mint én.*

ALADÁR: (*Felugrik.*) Lenkém, bocsáss meg nekem. (*Lenke elé áll, de tovább néz a levegőbe, mintha Aladár ott sem lenne.*) Na, nézz rám, ne haragudj. Tudom, hogy piszok fráter vagyok, de becsületszavamra ígérem, hogy soha többé nem iszom. Érted? Soha többé. Egy szavad sincs hozzám? Legalább nézzél rám!

LENKE: (*Feláll, elmegy Aladár mellett, rá se nézve, és kiszól a másik szobába.*) Mama, legyen szíves, jöjjön be.

ALADÁR: Ajjaj, a mama. (*Visszaül a díványra, fejét fogja.*) Jaj, de fáj a fejem.

MAMA: (*Bejön. Ő sem veszi észre Aladárt.*) Mi van kislányom?

LENKE: Olyan rossz egyedül lennem ezen a napon. Egyre szegény Aladár jut eszembe.

MAMA: Ne gondoldj rá. Csirkefogó volt. Csúnyán élt, csúnyán halt meg.

ALADÁR: Ki halt meg?

MAMA: Nem érdemelt meg egy ilyen asszonyt. Halálra itta magát.

ALADÁR: Ki halt meg? Ki itta halálra magát?

MAMA: Megtettél mindent, amit lehettél. Szép sírkövet állítottunk ma neki. De ezzel legyen elég, ne gondoldj rá többet.

ALADÁR: (*Felkel, és a két nő közé dugja a fejét.*) He, beszéljeteK végre értelmesen. Tudni akarom, ki halt meg, és kinek állítottatok sírkövet.

MAMA: Azért, ami azt illeti, olcsóbb sírkő is megfelelt volna neki. De most már volt Aladár, nincs Aladár. Isten nyugosztalja!

ALADÁR: (*Hadonászik a kezével a Mama orra előtt.*) Hogy-hogy volt Aladár, nincs Aladár? Micsoda Aladárról van szó?

LENKE: Két éve már. Nekem olyan, mintha tegnap lett volna. Ott feküdt a díványon.

MAMA: És részeg volt. Csak úgy dőlt belőle a szesz.

ALADÁR: Ne uszítsa Lenkét, ne uszítsa!

LENKE: Megölte az alkohol. Szegény Aladár.

MAMA: Szerencse, hogy meghalt.

LENKE: Én szerettem a hibáival együtt.

ALADÁR: Kit szerettél te a hibáival együtt?

LENKE: (Szemét törli.) Szegény Aladár!

MAMA: (*Elérzékenyedik, ő is a szemét törli.*) Szegény Aladár!

ALADÁR: (*Ő is elérzékenyedik.*) Szegény Aladár! (*Rádöbben.*) Te jó isten! Ezek rólam beszélnek! Ezek azt hiszik, hogy meghaltam. (*Közéjük ugrik, hadonászik az orruk előtt, ordít.*) Hé! Ide hallgassatok, itt vagyok, élek! Itt vagyok, Aladár! Lenke! Lenke! Mama! Lenke! Mama! Aladár! Aladár vagyok! Lenke! Mama! Vagyok! Ezek engem nem látnak, és nem hallanak. Ez fantasztikus! (*Megcsókolja Lenkét, az meg sem mozdul.*) Örület. (*A Mama mögé megy, és kitépi egy hajszálát, a Mama meg sem rebben.*) Nem érzi. (*Még egy, majd még egy haját kitép, amit a Mama nagy önuralommal tűr.*) Mintha itt sem lennék.

MAMA: Néha úgy érzem, mintha szegény Aladár itt lenne közöttünk.

ALADÁR: Jól érzi.

LENKE: A túlvilágról nincs visszatérés. Szegény Aladár.

ALADÁR: (*Bőgve leül a díványra.*) Szegény én! Meghaltam. Pedig még élhettem volna. Milyen kár értem.

LENKE: Pista már itthon lehetne.

MAMA: Csak nem aggódsz miatta?

LENKE: Hát persze, hogy aggódom, hiszen szeretem.

ALADÁR: Kit szeretsz?

MAMA: Pistát nem kell féltetni. Ő rendes, megbízható ember, és nem olyan iszákos, mint az Aladár. (*Csengetés.*)

LENKE: (*Felugrik.*) Már itt van.

FÜLÖP: *(Be.)* Kezét csókolom, mama! Szervusz, drágám! *(Lenkét megöleli, megcsókolja.)*

LENKE: **(ZENE: Dobos Attila: A boldogságtól ordítani tudnék)**

*A boldogságtól ordítani tudnék,
Ha nem lennék ma egy kicsit rekedt,
A boldogságtól ordítani tudnék,
Hisz csendben ünnepelni nem lehet,
A boldogságtól ordítani tudnék,
Az egész világ rögtön tudja meg:
Végképp az enyém lettél,*

FÜLÖP: *Végképp az a tiéd lettem,*

LENKE: *Másként ez nem történhetett.*

FÜLÖP: *Nem rontottam ajtóstól a házba,
Én kiböjtöltem, amíg megszeretsz,
Mevártam, míg magadtól jössz lázba,
És éjjel nappal engem emlegetsz,
A boldogságtól ordítani tudnék,
Ha tegnap még nem fáztam volna meg.
Végképp az enyém lettél,*

LENKE: *Végképp az a tiéd lettem,*

FÜLÖP: *Másként ez nem történhetett.*

LENKE, FÜLÖP: *Azt mondja egy nagyon régi nóta,
Hogy nincs a földön örök szerelem,
De annyi minden változott azóta,
Majd változtatunk ezen is szívem,
A boldogságtól ordítani tudnék,
Egy klasszikus győzelmi éneket.*

LENKE: *Végképp az enyém lettél,*

FÜLÖP: *Végképp az a tiéd lettem,*

LENKE, FÜLÖP: *Másként ez most már nem lehet.*

Nem, nem, nem, nem, nem lehet.

ALADÁR: He, he, he, hát ez meg micsoda? *(Közéjük akar állni, de Fülöp úgy megy neki, mintha ott sem lenne, minek következtében Aladár megpördül.)*

LENKE: Oh, drágám, csak hogy itt vagy. Úgy hiányoztál, olyan rossz volt nélküled.

MAMA: Folyton szegény Aladár jár az eszében.

FÜLÖP: Valami jobbra nem tudsz gondolni?

ALADÁR: Te, aljas! És ez volt a legjobb barátom. Na, megállj, még találkozunk.

LENKE: Talán azért van ez, mert ma két éve, hogy meghalt. Úgy érzem, mintha itt járna a közelben. *(Mefogja Fülöp kezét.)*

ALADÁR: Nagyon jól érzed. De mit fogdosod a kezét. Mi közöd van hozzá?

FÜLÖP: Tavaly, amikor Aladár halálának egyéves évfordulója volt, akkor nem érezted ezt?

LENKE: Hát persze, hogy nem, hiszen aznap volt az esküvőnk. *(Szerelmesen.)* Az volt életem legszebb napja.

ALADÁR: Életed legszebb napja? Na, megálljatok! Minden éjjel ott fogok kísértetni a hálószobátokban.

MAMA: *(Feláll, kifelé indul.)* Megyek, behozom Péterkét. *(Kimegy.)*

ALADÁR: Ki az a Péterke?

FÜLÖP: *(Ünnepélyesen Lenke elé áll.)* Drága feleségem. Házassági évfordulónk alkalmából fogadd tőlem jó szívvel szeretetem és szerelmem e csekély bizonyítékát. *(Arany karperecet csatol Lenke karjára.)*

LENKE: (*Fülöp nyakába borul.*) Te vagy a legjobb férj a világon. Szegény Aladártól sosem kaptam semmit.

ALADÁR: Hazudsz, bestia!

FÜLÖP: Neki nem a feleségén, hanem az italon járt az esze.

ALADÁR: (*Egészen Fülöp elé áll.*) Jó, jó, te aljas! Csak mocskold be az emlékemet. De mit kiabálok, hiszen úgysem hallja senki.

LENKE: Pedig nem volt rossz fiú.

FÜLÖP: Nem volt rossz? Az nem volt rossz, aki úgy bánt a feleségével, mint ő, aki tökrészezen járt haza, és akit végül megölt az alkohol? Még szerencse, hogy nem bírta a szíve.

ALADÁR: Na tessék. Ez volt a legjobb barátom.

LENKE: Te, Pista! Tudod, hogy azóta szeretlek, amióta Aladár elkezdett inni. Minél többet ivott, annál jobban vonzódtam hozzád. Ha nem halt volna meg, úgyis megcsaltam volna veled.

ALADÁR: Na, szép dolog. Még szerencse, hogy nem szarvakkal kerültem a másvilágra.

MAMA: (*Gyerekkocsit tolvaj jön be.*) Itt a Péterke. Még alszik.

LENKE: (*Begügyög a kocsiba.*) Alszik Péterke? Nem alszik. Már kinyitotta a szemecskéjét. Nézzél bogaram anyukára.

FÜLÖP: (*Ő is begügyög a kocsiba.*) Itt van apuka. Felébredt apuka Péterkéje? Mindjárt adunk neki hami-hamit. Szívecském, nem kell megszoptatni?

LENKE: Csak egy fél óra múlva.

ALADÁR: Ezeknek gyerekük is van? (*ő is odamegy a kocsihoz, a többiek persze észre sem veszik.*) Péterke, itt a szegény, megboldogult apuka!

MAMA: Esküszöm, ez a világ legszebb és legjobb gyereke. Egészséges, mint a makk. Még szerencse, hogy Aladártól nem lett gyereked.

FÜLÖP: Bizony, nagy szerencse. Egy alkoholistának nem lehetett volna ilyen egészséges utódja.

ALADÁR: Te hülye. Hej, he még egyszer megmutathatnám.

(ZENE: Korda György: Mondd, ugye álom volt)

*Mondd, ugye álom volt csak az egész,
mondd, mitől szédült meg a józan ész,
mondd, ugye mindig együtt álmodunk,
mondd, hogyha elválunk se vádolunk,
mondd, hogyan folytassuk az életet?
Szomorú lenne már nélküled.*

*Mondd, ugye álom volt csak az egész,
mondd, mitől szédült meg a józan ész,
mondd, ugye mindig együtt álmodunk,
mondd, hogyha elválunk se vádolunk,
mondd, hogyan folytassuk az életet?
Szomorú lenne már nélküled.*

*Mondd, hogyan folytassuk az életet?
Szomorú lenne már nélküled.*

(*Mialatt Fülöp és Mama a gyereket nézik, odalép Lenkéhez.*) Figyelj rám, Lenkém. Itt valami tévedés van... én nem haltam meg... olyan zavaros ez az ügy... hogy itt van ez a materialista világnézeted...

LENKE: (*Nyugodtan átbeszél rajta.*) Ne kényeztessétek Péterkét. (*Csengetnek.*)

MAMA: Ez ki lesz? (*Kimegy ajtót nyitni.*)

LENKE: Nem tudom, ki jöhet ilyenkor.

FÜLÖP: *(Nagyon csinos, de egzaktállt külsejű fiatal nővel, és egy szolidabb kinézetű úrral tér vissza.)* Kicsit furcsának találom az időpontot, de miért nem jött a rendelőbe? *(A családhoz.)* Virág Klári kisasszony, az egyik páciensem, és a bátyja, Ödön.

ÖDÖN: *(A gyerekkocsi felé.)* Baba! Baba! Egyem a húsát! *(A mama elhúzza a kocsit, átvonja a másik oldalra.)* Meg a mamáét! *(Ödön fenéken csapja a mamát.)*

KLÁRI: Bocsásson, hogy így betörtem, doktor úr, de nem várhatott holnapig. Beszélnem kell önnel, doktor úr.

ÖDÖN: Bocsánat a betörésért, de... De hát nem is törtünk be, a doktor úr nyitotta ki az ajtót. Ügyes ember!

FÜLÖP: Nem én, a mama.

ÖDÖN: A mama!? Ügyes ember a mama is. *(Elindul a mama felé.)*

LENKE: Foglaljanak helyet. Mi addig kimegyünk a konyhába.

KLÁRI: A világért sem. Kérem, maradjanak, amit mondani akarok, nem titok, jó is, ha nemcsak a doktor úr hallja. *(Fütyent egyet.)*

ÖDÖN: Fütyül, de még milyen szépen, mint egy kanári. Az én kis húgocskám. *(Vigyorog, s közben ámulatában lelkesen csóválja a fejét.)*

FÜLÖP: Hát akkor, tessék.

KLÁRI: Én a doktor úr páciense vagyok. *(Fütyent, Ödön vigyorog, s a fejét csóválja.)* Pedig, ugye, nem is látszok idegbetegnek. *(Fütyent, Ödön vigyorog, s a fejét csóválja.)*

ALADÁR De jó kedve van!

KLÁRI: *(Folytatva.)* Nem is vagyok az.

FÜLÖP: Persze, hogy nem az, csak éppen irreális és lehetetlen dolgokkal foglalkozik.

KLÁRI: A spiritizmus nem irreális. Csak éppen a családom nem hiszi el, *(fütyent, Ödön vigyorog, s a fejét csóválja)* és ezért idegorvossal kezeltetnek. Pedig nincs rajtam mit kezelni. *(Fütyent, Ödön vigyorog, s a fejét csóválja.)*

ÖDÖN: Doktor úr, ezt ne vegye komolyan. Ilyeneket mond, amikor nincs magánál. Majd elmúlik. A mi családukban mindenki épelméjű, azt hiszem. *(Vigyorog, s a fejét csóválja.)*

KLÁRI: Szerintem igenis, van túlvilág.

ALADÁR: Persze, hogy van.

FÜLÖP: Nézze, kedves Klárika! Nem először beszélünk erről a témáról. Maga értelmes, reális ember. De túlvilág az nincs.

KLÁRI: De van. Azért vagyok itt. Megtaláltam a bizonyítékot.

FÜLÖP: Bizonyítékot?

KLÁRI: Igen. *(Fütyent, Ödön vigyorog, s a fejét csóválja.)* Rájöttem, hogy kivételes képességekkel vagyok felruházva, és érintkezést tudok találni a szellemek világával. Azért jöttem, hogy bebizonyítsam.

MAMA: Itt akarja bebizonyítani?

ÖDÖN: Itt. Ha most itt vagyunk, akkor hogyan tudná máshol bebizonyítani? Kezeltetni kéne magát, mama!

FÜLÖP: Kérem, bizonyítsa be.

KLÁRI: De magának is segíteni kell. Sőt, mindenkinek részt kell benne vennie.

ÖDÖN: Nekem is? De jó, de jó, segítség leszek! *(Vigyorog, s a fejét csóválja.)*

FÜLÖP: Mondja meg, hogy mit csináljunk.

KLÁRI: Üljenek ide az asztal köré. Tegyük a kezüket az asztal lapjára. Oltsa le a villanyt!

FÜLÖP: Csináljuk meg, a kisasszony kedvéért. *(Székeket rak a kisasztal köré, mind leülnek.)*

ÖDÖN: Táncoljon az asztal, hugi! Most mutasd meg, mit tudsz! *(Vigyorog, s a fejét csóválja.)*

ALADÁR: Erre kíváncsi vagyok. *(Ó is leül az asztalhoz, és mind a többiek, ő is felteszi a kezét az asztalra.)* Gyerünk, gyerünk! Na mi lesz már?

KLÁRI: Tegyük össze a kezünket. Szellem testvér, jelenj meg. Szellemtestvér, ha itt vagy körülünkben, jelentkezzél. Nincs itt senki.

ALADÁR: Dehogy nincs. Itt vagyok. Itt vagyok. (*Megcsókolja Klárit, az meg sem rebben. Megcsókolja Lenkét, az sem reagál. Már majdnem a mamát is megcsókolja, de meggondolja magát. Inkább Fülöp doktort csípi meg.*)

FÜLÖP: (*Eltorzul az arca a fájdalomtól, felkiált.*) Au! Augusztusban nem szoktak szellemek jelentkezni.

ALADÁR: (*Kiabál.*) Itt vagyok! Itt vagyok! (*Teljes csend.*)

KLÁRI: Még nincs itt egy szellem sem. Újra próbálkozom.

ÖDÖN: (**ZENE: Neoton: Minek ez a cirkusz?**)

Azt hitted, hogy odavagyok érted, érted? (Előbb Klárinak, majd Fülöpnek mondja.)

Az igazat is letagadom, ha kéred, kéred?

A jég hátán elgyalogolok hozzád, hozzád.

A kalapomat neked adom, ha jó rád, jó rád.

ÖDÖN, LENKE, FÜLÖP: *Akármi történt volna, úgyis megbánnánk,*

Én erre, és te arra, menjünk világgá!

ALADÁR: Ezek hülyék! Ennyi idiótát egy helyen.

ÖDÖN: *Azt hitted, hogy odavagyok érted, érted?*

Ingyen cirkuszt alakítok, ha kéred, kéred.

Átugrom a tűzkarikán hozzád, hozzád,

Csíkos bőröm neked adom, ha jó rád, jó rád.

ÖDÖN, LENKE, FÜLÖP: *Akármi történt volna, úgyis megbánnánk,*

Ha én erre, és te arra,

ÖDÖN: *minek ez a cirkusz már? (Ödön fel akar állni az asztaltól, a többiek visszahúzzák.*

Aladár a végén az asztalra csap.)

MAMA: Jaj, én mindjárt rosszul leszek. A szívem nem bírja. Végem van.

ALADÁR: Na, mama, akkor találkozunk.

FÜLÖP: Ne csacsiskodjon, mama, szedje össze magát. Hiszen csak játék az egész.

LENKE: De én is olyan furcsán érzem magam.

KLÁRI: Ez az, ez az. Ő is érzi a szellem közelségét. Folytassuk! (*Mind újra felteszik a kezüket, Aladár is.*) Szellemtestvér, ha itt vagy körülünkben, kopogj kettőt.

ALADÁR: (*Kettőt kopog, a többiek meglepődnek.*) Na, végre. Ezt legalább hallják.

ÖDÖN: Működök, a betyárját, működik! Folytasd, hugi, folytasd!

KLÁRI: Szellemtestvér, kérdezni foglak.

ALADÁR: Kérdezzél.

KLÁRI: Ha igen akarsz mondani, kopogj kettőt, ha nem, hármat. Megérttetted?

ALADÁR: (*Kettőt kopog.*)

KLÁRI: Ismertél bennünket?

ALADÁR: (*Kettőt kopog.*)

KLÁRI: Az én ismerősöm voltál?

ALADÁR: Sajnos nem. (*Hármat kopog.*)

KLÁRI: Fülöp doktor ismerőse voltál?

ALADÁR: Sajnos igen. (*Kettőt kopog.*)

KLÁRI: Nagyon kimerült vagyok. Most pihenjünk egy kicsit. Mit szól a bizonyítékhoz, doktor úr?

FÜLÖP: Fantasztikus. De mint orvos elrendelem, hogy kicsit pihenjen. Majd folytatjuk. Jó?

ALADÁR: (*Hármat kopog.*)

KLÁRI: A szellem még itt van.

ALADÁR: *(Össze-vissza kopog.)* Itt maradok. *(Félve távoznak az asztaltól, amelynél csak Aladár ül, és vadul össze-vissza kopog. A nők megrémülve, sikoltozva kiszaladnak. Fülöp utánuk, majd egy pillanatra visszajön, és kiviszi a gyermekkocsit.)*

ÖDÖN: Ezekkel meg mi történt. Gyertek vissza! Folytassuk a partit! *(Látja, hogy nem jönnek vissza.)* Az anyátok piccsáját! *(Kimegy.)*

ALADÁR: A fene egye meg. Itt hagytak. Gondolkozzunk. Hogy van ez? *(Ledől a díványra.)* Hú, de fáradt vagyok. Esküszöm, szellemben ilyen álmosat még nem láttam. *(Nagyot ásít, majd egyenletes horkolása hallatszik)*

FÜLÖP: *(Bejön Lenkével, Mamával, Kláival. Felgyújtják a villanyt.)* Elaludt, most gyorsan állítsunk vissza mindent a helyére.

MAMA: A gyereket gyorsan vigyük vissza a szomszédba.

KLÁRI: Majd én visszaviszem. *(Fülöp, Lenke, és Mama visszarendezi a szobát, majd mind kimennek.)*

III. jelenet

Aladár éppen ébredszik, Lenke az asztalnál ül, és varr.

ALADÁR: *(Nyújtózkodik, feláll, odamegy az asztalhoz, mereven nézi Lenkét.)*

LENKE: Fel méltóztattál ébredni?

ALADÁR: *(Kettőt kopog.)*

LENKE: Kijózanodtál?

ALADÁR: *(Kettőt kopog.)*

LENKE: Megbolondultál?

ALADÁR: *(Hármat kopog.)*

LENKE: Nem tudsz beszélni?

ALADÁR: *(Kettőt kopog.)*

LENKE: Miért nem válaszolsz? Megnémultál?

ALADÁR: Hogy én?

LENKE: Persze, hogy te.

ALADÁR: Lenke, te hallasz engem.

LENKE: Ami azt illeti, elég lármásan jöttél haza, de azért nem süketültem meg tőle.

ALADÁR: És látsz engem?

LENKE: Te még mindig részeg vagy?

ALADÁR: *(Csúnya grimaszt vág Lenkének.)* Ehhez mit szólsz?

LENKE: Ezt. *(Pofon vágja.)*

ALADÁR: *(Ugrál örömeiben.)* Lát engem, hall engem, üt engem!

LENKE: Mi van veled?

ALADÁR: Semmi, semmi, csak olyan furcsa álmom volt. Te, hogy van Péterke?

LENKE: Péterke? Te még mindig részeg vagy.

ALADÁR: Nem vagyok részeg, és soha többé nem is leszek.

LENKE: Ezt már annyiszor megígérted.

ALADÁR: De most meg is tartom. Te, Lenke, nézz a szemembe, mi van Pistával?

LENKE: Pistával? Fülöp Pistával? Hát mi lenne? Hiszen tegnap együtt voltatok.

ALADÁR: Azóta nem volt itt?

LENKE: Nem, csak telefonált, hogy feljön. Valami nagy meglepetése van a számunkra.

(Csöngetnek.) Ez ő lesz. *(Kisiet.)*

ALADÁR: *(A fejét fogja.)*

MAMA: *(Bejön, és tesz-vesz a szobában. Közben szaval.)*

(ZENE: Darvas Iván: Várj reám)

Jaj, papa, papa...

Várj reám, s én megjövök,

hogyha vársz nagyon,

várj reám, ha sárga köd

őszi búja nyom;

várj, ha havat hord a szél,

várj, ha tűz a nap,

várj, ha nem is jön levél

innen... Ahhh... Papa, papa...

ALADÁR: Kezét csókolom, mama!

MAMA: *(Szóra sem érdemesíti.)*

ALADÁR: Te jó isten, a mama nem hall engem. Lát engem, mama?

MAMA: *(Csípőre tett kézzel.)* Hogy látlak-e? Még van képed elém kerülni, te korhely csirkefogó? Még hogy látlak-e? Láttalak tökrészen hazajönni. Még hogy látlak-e? Bár sosem láttalak volna, te semmirekellő, kocsmatöltelék, te, falu szégyene.

ALADÁR: Kellett nekem kérdezni.

LENKE: *(Bejön, mögötte Fülöp.)* Jöjjön, Pista. Itt van a maga drágalátos barátja.

FÜLÖP: Szervusz, Alikám! *(Kezét nyújtja.)*

ALADÁR: *(Dühösen néz, nem nyújt neki kezét.)*

FÜLÖP: Mi van veled, haragszol rám?

ALADÁR: Ó, dehogy, csak olyan zavart vagyok. *(Kezét nyújt.)* Szervusz!

FÜLÖP: *(ZENE: Ihász Gábor: Elszáll a gondom)*

Hangjait egy kedves dalnak, napközben dúdolom

Színeit sok régi napnak, elfeledni nem tudom

ALADÁR: *Kis koromnak nagy szerelmét, a labdát ma is úgy szeretem*

Félve őrzöm, de lenn a téren, boldogan kergetem

ALADÁR, FÜLÖP: *Olyankor elszáll a gondom, és újra érzem a régi grundok hangulatát*

Olyankor elszáll a gondom, mert játék közben mindenki jóbarát

Olyankor elszáll a gondom, mert lenn a téren mi egyformák vagyunk

A mérnök úr, a házmester és a beat - zenész, mind együtt játszhatunk

FÜLÖP: *Minden este újra kezdem, tervezni életem*

Minden este azt kívánom, hogy a holnap szebb legyen

ALADÁR: *És ha néha elfáradtam, az vidít fel engem is*

Hogy lenn a téren összeállunk, és indul a lábtenisz

ALADÁR, FÜLÖP: *Olyankor elszáll a gondom, és újra érzem a régi grundok hangulatát*

Olyankor elszáll a gondom, mert játék közben mindenki jóbarát

Olyankor elszáll a gondom, mert lenn a téren mi egyformák vagyunk

A mérnök úr, a házmester és a beat - zenész, mind együtt játszhatunk.

Olyankor elszáll a gondom, és újra érzem a régi grundok hangulatát

Olyankor elszáll a gondom, mert játék közben mindenki jóbarát

Olyankor elszáll a gondom, mert lenn a téren mi egyformák vagyunk

A mérnök úr, a házmester és a beat - zenész, mind együtt játszhatunk.

FÜLÖP: Van egy meglepetésem, amit elsősorban a barátaim számára tartogattam.

(Csöngetnek.) Itt is a meglepetés.

MAMA: *(Kimegy, majd vissza, Kláival és Ödönnel.)*

FÜLÖP: Engedjétek meg, hogy bemutassam a meglepetést, doktor Virág Klára orvos kisasszonyt, a mennyasszonyomat, akiből holnap doktor Fülöp Istvánné lesz. És itt az ő fivére, Ödön, aki Klári esküvői tanúja lesz.

ALADÁR: Te megnősülsz?

ÖDÖN: Neki se legyen jobb, mint másnak.

ALADÁR: Önnek van felesége, kedves, Ödön?

ÖDÖN: Nincs. Azért mondom, hogy neki se legyen jobb. *(Teljesen komoly, Aladár furcsán méregeti.)*

ALADÁR: Magát már láttam valahol!

ÖDÖN: Kizárt dolog. Nem hiszem. *(Vigyorog, s a fejét csóválja. Aladár tátott szájjal bámulja, majd Ödön hirtelen komoly lesz.)*

ALADÁR: Na mindegy. *(Fülöphöz.)* A legfőbb ideje Pistám.

LENKE: Ez igazán meglepetés. Gratulálunk! De hogyan jött ez ilyen hirtelen?

KLÁRI: Hirtelen? Pista és én már három éve szeretjük egymást, csak idáig nem tudtunk összeházasodni.

ALADÁR: Három éve? Te csibész, te, kis titkolódzó. Ne mindegy, ez életem legszebb napja.

FÜLÖP: Látod, Klárka, ilyen egy igazi barát.

LENKE: Mama, hozzon italt, inni szeretnénk az ifjú pár boldogságára. *(Tölt.)*

ALADÁR: Ide többet alkohol be nem teszi a lábát.

KLÁRI Aladár, te tényleg nem fogsz inni?

ALADÁR: Soha.

FÜLÖP: És mit fogsz csinálni esténként?

ALADÁR: Azt nem tudom, de hogy gyerekért nem megyünk a szomszédba, az biztos.

(ZENE: Koncz Zsuzsa: Mister Alkohol)

Óh Mr. Alkohol, hát itt vagy már megint!

Hisz érthetően megmondtam már, köztünk semmi nincs!

Nekem már ne ígérd, hogy megváltozol.

Bánatomra, szépfiú, ismerlek már jól.

Mert néha jó veled, ezt nem tagadhatom!

De addig-addig hízelegsz, míg nem tudom, hogy mit teszek!

Óh Mr. Alkohol, neked hinni nem tudok,

Csak néha-néha lesz az úgy, hogy rád gondolok!

Óh Mr. Alkohol, emlékszel arra még?

Hogy karjaidban tartottál és mégsem szeretted?

Rossz útra vezetted az életem!

Édes csókkal lezártad mind a két szemem!

Óh, nagyon szerettelek és hallgattam terád!

Minden mesét elhittem és mit tettél velem!

Óh, Mr. Alkohol a bajban elhagytál!

S rájöttem szépfiú mennyit hazudtál!

Óh, Mr. Alkohol mindig hazudtál!

FÜGGÖNY